

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogymint közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

MÉGIS

2009. Szent Imre nap

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

A jó, amit teszel, holnap már feledésbe megy, MÉGIS TEDD A JÓT!!
(Calcuttai Boldog Teréz)

Szent Imre Templom
Páty

***„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én
nevemben, ott vagyok közöttük.”***

***„Mit köszönhetünk azoknak, akikkel
közösségben vagyunk?”***

OZSVÁRI CSABÁRA EMLÉKEZVE

Neszmélyen, június végi táborunkban még ott járt közöttünk Oszvári Csaba, akit épülő templomunk bronzkapujának mestereként és többünkhöz fűződő baráti kapcsolata révén egyházközségünk tiszteletbeli tagjának éreztünk. Ott Szent Pál leveleiről tartott előadásában szavakban tárulkozott fel előttünk mélységes hite, melynek sugárzását ötvös mukáiból, a számunkra különösen is kedves „pátyi kapu” vázlataiból és elkészült elemeiből már megtapasztalhattuk. Megdöbbentő élmény volt. És meg-

döbbentő – bénító és ugyanakkor felemelő – volt a hír is, amelyet éppen két hét múlva kaptunk: Csaba halálának híre. Rá emlékezvén legjobbnak láttuk, hogy részleteket közöljünk a temetésén elhangzott búcsúztató beszédekből. Élete, pályája beteljesedett. Művészi és emberi portréja megrendítő plasztikussággal rajzolódik ki a nekrológokból.

Oszvári Csaba élete és halála Krisztust tükrözte vissza. Megformálta műveiben és életében, méltó volt hozzá halálában is. Élete Isten műalkotása. Isten útjai nem a mi útjaink.

A Mindenható keze előtt csak ámulattal és tisztelettel állhatunk.

Mi nem tudtuk Csabát „megmenteni a földi életre”, Ő ment meg minket a mennyekre! Újraélesztés volt! Nekünk nem sikerült. Neki sikerült: Ő menti meg a mi életünket! Felemelted arcunkat, legyőzted a gonoszt.

Nagy művész volt, de igazi és legnagyobb műve az Isten iránti túláradó szeretete volt.

Az élete is azt hirdette, amit a sírfelirata: Dilexit Ecclesiam! Szerette az Egyházat! Hű volt Krisztus titokzatos testéhez; következetesen, szeretettel, alázattal hű volt. Az egyház kincseit szerette volna megmutatni mindenben: igényességben, a hagyományaiban, a szépségben, a szolgálatban.

A keresztút nem ér véget a halállal. Az utolsó állomás a feltámadás.

(Török Péter, Csaba társa a schönstatti közösségben)

Úgy 25 évvel ezelőtt találkoztunk először. Egy közös barátunk ismertetett össze bennünket, aki együtt volt vele katona, és aki már ott megismerte benne azt a kereső embert, akinek végül is megmaradt egész életében. A hévizgyörki középkori öregtemplom helyreállításánál találkoztunk, az építészhallgatók templomépítő munkájába ő is lelkesen bekapcsolódott.

Megismerkedésünk idején Csaba már diplomamunkájára készült, a sokszor emlegetett csempeszkopácsi déli kaput tervezte. Tudtuk, mondta, hogy végérvényesen egyházművészettel szeretne foglalkozni. És ez, ne feledjük, akkor volt, a '80-as évek közepén, amikor templomot helyreállítani még az építész diplomatervekben is csak kiállítóterem céljára lehetett.

Az egyházművészetet akkoriban már megtűrték főiskolai szinten, de bátorság kellett ahhoz, hogy valaki arról álmodozzon, hogy egész életét, munkásságát erre áldozza. Csaba volt ennyire bátor. Bátor volt, akár életre szóló sorsközösséget vállalni a II. Világháború és az azt követő politikai fordulat után háttérbe szorított művészekkel is. Csaba tehetségét tudatosan az Isten szolgálatába akarta állítani! Ahogyan később megfogalmazta: „Az egyházművészet egy sajátos evangelizáció”.

A zsinati dokumentum ezt mondja: a szakrális művészet arra szolgál, hogy „alkotásaival a lehető legjobban vezesse Isten felé az emberek lelkét.” (SC 122)

Csaba ezt személyes hitével átélve így idézte a Szent István Társulatban tartott előadásán 1996-ban: a szakrális művészet arra szolgál, hogy „nagy erővel emelje a lelket Isten felé”. Felemelt bennünket az Isten! Ehhez a kifejezéshez ragaszkodott azon a napon is, Óbudaváron, amikor eltávozott. Felemelt bennünket az Isten!

Erre a sajátos evangelizációra tette föl már akkor az életét, amikor friss diplomásként, de megmaradva örök keresőnek, útnak indult a pályán. Számára a művészi kibontakozás egyet jelentett a Teremtő Isten egyre mélyebb megtapasztalásával, munkái pedig ennek a mélyülő Isten-tapasztalatnak megnyilvánulásai lettek.

A csempeszkoopácsi kis embermértékű kaputól hosszú út, művészi érlelődési

folyamat vezet a pátyi templom megrajzolt, részben elkészült, de most menthetetlenül félbemaradt 3*6 méteres, hatalmas kapujáig. Közben kelyhek, paténák, cibóriumok, ereklyetartók, krizmatartó edények, díszített keresztek, püspöki pásztorbotok, mellkeresztek, gazdag cizellálású evangéliumos könyvek kerültek ki keze alól. Ezek a legegyszerűbb templomtól kezdve, a római Szent Péter Székesegyházig, a templomok méltó, mives liturgikus felszerelését képezik. (Evangéliumos könyve II. János Pál pápának szolgált ajándékkul, XVI. Benedek pápának a schönstatti családok keresztjét adhatta át személyesen.) Csempeszkoopáctól kezdve mennyit finomodtak, lágyultak a vonalak, rajzosabbá lettek az alakok, indák. És ebben Imrinek is nagy szerepe volt. Egy művészházaspár tagjai természetesen hatnak egymás életművére is. Csaba kiimádkozta, kívárta, hogy ilyen társa lehessen az életben és az alkotásban.

Tudatosan a középkori művészetből eredeztetett alapossággal, átéltséggel dolgozott, megvallva, hogy „a Megfeszített testének, sebeinek és arcvonásainak megformálásakor sokszor megrendítő az Ő közelsége.”

Félbeszakadt munkákkal, de teljessé tett élettel állhatsz Isten elé. Ez utóbbiban biztosak vagyunk. És ez mindenél fontosabb! A fizikai hiányod miatt érzünk bénultságot...

(Holnapy Márton atya, zsámbéki plébános)

Szerk.

HOGYAN TOVÁBB? A BRONZKAPU SORSA, JÖVŐJE

Amikor Csaba eltávozása után Imri elindult összeszedni a gyerekeket, a következőt mondta nekem: “Ugye Szepe, befejezzük a kaput? Csaba kívánsága is ez lenne.” Én erről akkor beszélni sem mertem volna, nagy öröm

volt számomra, hogy ezt Imri kérte.

Sokat törtük a fejünket, hogyan, s kivel tovább? Én nem sürgettem a dolgot, Imri lendített mindig egyet az ügyön. A kérdés eldöntése érdekében Imri és Gábor atya segítségével összehoztunk egy megbeszélést szeptember 11-re. Erre meghívtunk olyan művészeket, akik Csabát jól ismerték és vele együtt dolgoztak. Meghívtuk Márton atyát mint építész, művészethez értőt, Csabát régóta ismerőt és a templomot szíven viselőt, valamint azokat, akik az eddigi és jövőbeni kazetták szponzorálásában érdekelt lehetnek. Eljött a templomépítő bizottság is. A vélemények meghallgatása után abban állapodtunk meg, hogy a kaput folytatni kell, és a döntés Imri kezében van. Ő tudja legjobban megítélni, hogy ki lehet alkalmas a befejezésre. Ő az akkor ott jelenlévő Pogány Gábor Benő szobrászművész mellett döntött, akinek művészetét Csaba igen nagyra tartotta. Ő az a művész, akit képesnek és alkalmasnak tart arra, hogy a Csaba által elkészített és rendelkezésére bocsátott tervek alapján a félkész kaput méltó-

képpen befejezze. Ennek mikéntjéről eleinte vita volt, hogy dombormű, vagy egyéb megoldás legyen, de Márton atya a megbeszélést követően még éjszaka a következőket írta:

“Tényleg, most már én is belátom, plasztikusan kellene befejezni ezt a tervet, valószínűleg a legjobb az a barátja Csabának, akit Imri ajánlott. Számára és számotokra is ő a biztosíték, hogy ez úgy készül el, ahogyan Csaba akarta. Szeretettel: Márton”

Ez a levél megerősítette azt a szándékot, hogy felvegyem a kapcsolatot a művész úrral, és ajánlatot kérjek a következő két kazettára. Ezzel elkészülne a kapu nyíló része. Szerencsére mindig akadnak barátok, akikre számítani lehet, így most is találtam valakit, aki állja az elkészítés költségeit. A mű elkészülte után látjuk majd meg, hogy észre lehet-e venni a szálszakadást „Beethoven IX. szimfóniájában”.

Mint említettem, sokat vívódtunk, hogyan tovább. De azok, akik Csabát ismertük, meg vagyunk győződve arról, hogy olyan megoldást választottunk, amivel Ő is egyetért. A kapu tervei készen vannak. Az alsó részeknek csak a felső „képekkel” együtt van értelmük. A legfelső kazetta a győzelmes Krisztust ábrázolja. Amikor életéről vallott, Csaba azt mondta: „A művészetben és a művészetén kívül engem nem érdekel más, mint Jézus Krisztus”. Életében és halálában Krisztust akarta és akarja közelebb vinni az emberekhez. A lényeg tehát nem az, hogy ki fejezi be a kaput, hanem az, hogy az a terv, amelyet Csaba lelkébe elültetett az Úr, végül megvalósuljon. Erre törekszünk minden erőnkkel és képességünkkel, és erre kérjük Isten áldását.

Schumicky András

HOGYAN TOVÁBB? A TEMPLOM ÉPÍTÉSÉNEK HELYZETE, LEHETŐSÉGEI

A GONDVISELÉSBE VETETT GYAKORLATI HIT TOVÁBB DOLGOZIK.

A nyárelő számában rövid gondolatokat írtam, hogyan is épül templomunk és közösségünk a gondviselésbe vetett gyakorlati hit által. Ezeket a gondolatokat fejtegetném tovább, mitől is és miből épülne tovább templomunk. Mi is történt a nyáron és mi várható?

A nyáron egy kicsit lassabban haladtak a dolgok, mint ahogyan azt szerettük volna, de azért az építkezés nem állt meg egy napra sem. Sok kis apró feladat volt, melyeket segítő szorgos kezekkel meg tudtunk oldani. Mivel a pénz szűken volt, olyan munkákat igyekeztünk elvégezni, amelyekhez elsősorban a közösség fiataljainak segítségére volt szükség. A területen rendet raktunk, elkezdték a fiatalok az épület körüli vízelvezetés árkat kiásni (még lehet rajta dolgozni). Felajánlásként elkészült a déli lépcső, melynek betonozásában szintén segítettek a fiatalok. Elkészült felajánlásként a torony alatti garázs és jelenleg emelkedik a torony. A 22 méterből 4-5 méter már elkészült. Szintén felajánlásként elindult a kerítés építése is, ami teljesen a torony elkészülte után fejezhető csak be. A vasúti talpfákat, melye-

ken korábban a bejárat volt, fölszedték a fiatalok és a kölcsönadónak vissza is szállították. Elkészült a végleges bejáratnál egy új kapu és elkezdték a területet feltölteni. Ehhez a földet Szemerei Ferenc és társa adományként hordták oda. Elkészült a garázs szigetelése, melyhez csak az anyagot kellett az egyházközségnek biztosítani. Október végére elkészült az északi lépcső is, melyhez szintén csak az anyagot kellett biztosítani. Szeptemberrel ismét munkába álltak a premontrei szakiskola diákjai, akik lelkes tanáruk vezetésével és Márton atya buzdításával minden szerdán jönnek és húzzák a falakat. Sok van még hátra, de reméljük, győzni fogják. Ebben az évben szeretnénk még a padlástérre vezető lépcsőt is elkészíteni, a munka elvégzésére a felajánlás megvan. Mindezt a munkát nem tudtuk volna elvégezni, ha nem küldte volna a Jóisten közösségünkbe Pintér Örsöt, aki "együgyűként" szolgálja szaktudásával, tapasztalatával, idejével és munkájával a templom építését. Ő az, aki mindig ott

van, amikor ott kell lenni. Amikor hozzák a földet: hova öntsék? Amikor ki kell tűzni

a falakat, fel kell szerkeszteni a lépcsőt, ki kell szivattyúzni a vizet, betonozni kell. Rá mindig számíthatunk.

Külön köszönet Robinak, aki szintén napi szinten kíséri a templom épülését, konzultál, átgondol dolgokat és ha kell, át is tervez. Ez sem egy látványos dolog, de nélkülözhetetlen. Sokszor megállnánk, ha nem jönne azonnal, mikor hívjuk. Ugyanígy nem látványos, de nélkülözhetetlen Horváth Gábor segítsége, aki ha szólunk mindig jön és kitűzi a következő szükséges pontokat, amit néha nem is egyszer, hanem többször is el kell végezni, mert a munkafolyamatokat vissza is kell ellenőrizni. Köszönjük neki is.

A gazdasági válság részben településünket is elérte, így nem tudta az Önkormányzat a tavaly megígért 8 millió és az idén megszavazott 16 millió forintot sem a templomépítés támogatására átadni. Ezért azt a

telket, melynek eladásából szándékoztak ennek az összegnek egy részét biztosítani, átadják az egyházközségnek, s majd mi próbáljuk azt értékesíteni. Reméljük, további ingatlanokat is fogunk kapni, ha anyagiakkal nem is tudja a település támogatni az építkezést. Mindenesetre a testület segítő szándékát nagyra értékeljük, köszönjük és kérjük további támogatásukat.

Ez az ingatlan lehet a fedezete a burkolótéglának, amit meg kellene venni, ahhoz, hogy az épületet be tudjuk burkolni és a nyílászárók elhelyezését ennek ismeretében Robi áttervezhesse.

Ezek a kicsi lépések is mutatják, hogy a gondviselésbe vetett gyakorlati hit hogyan tud újabb és újabb kapukat megnyitni és ad újra erőt, biztatást, lehetőséget, amikor éppen úgy gondoljuk, nem megy tovább. Reméljük, Püspök atya is értékeli közösségünk erőn felüli szolgálatát.

Kérjük mindenki segítségét, hogy ki mivel tudja, de segítse közös ügyünket: pénzzel, idővel, munkával, imával, közösségépítéssel.

Schumicky András

JÓTÉKONYSÁG ÉS ÉRDEKTELENSÉG

Szeptember utolsó hétvégéjén, pénteken és szombaton, két jótékonyági koncert is megrendezésre került az épülő templomunk javára. Egy Zsámbékon, egy pedig Budakeszin. A hír örömteli, a cél szép és nemes, a szervezés alapos, az előzetes ígéretek pedig sokat sejtetőek voltak. A koncertező orgonaművész Agárdról, a fuvolaművész Békéscsabáról, míg az énekművész egyenesen Bécsből érkezett a két hangversenyre. Mindkét plébánia plébánosa támogatásáról biztosította a templomépítőket. Belépődíjakat nem szedtünk és adományt adni sem volt kötelező. Csupán egy könnyed nyár végi zenei csemegére vártuk az érdeklődőket, mellyel egyben egy jó ügy is támogatható.

Úgy tűnt tehát, hogy minden együtt lehet a két sikeres és eredményes koncert lebonyolításához.

Aztán jött a meglepetés, vagyis az érdektelenség... Mindkét napon talán 60 ember lehetett a templomokban (hálás köszönet valamennyiüknek), azoknak a fele is a pátyi egyházközség tagja. Pe-

dig a zenei élmény páratlan volt és Budakeszin még katolikus gimnázium is működik, mintegy 500 diákkal és 50 tanárral, akik között szép számmal akad pátyi és budakeszi illetőségű is. Hiába volt tehát a kérés, a személyes megkeresés és az előzetes ígéretek...

Fontosnak tartom leszögezni, hogy elsősorban nem pénzt, vagyis „guruló forintokat” reméltünk a koncertek megrendezésétől. Azt vártuk, reméltük, hogy a nagy létszámú közönség elsősorban erkölcsi támaszt nyújt majd nekünk, építőknek. Jelenlétükkel támogatást, erőt adnak, adhattak volna számunkra a folytatáshoz. A jelenlegi pénzszűke ugyanis könnyen kedvét szegi az embereknek. Hiszen mindnyájan szeretnénk a házat, Isten házat mielőbb készen látni! Ezt a gondolatot szóban és írásban is képviseltük, a meghívottak, a többségükben keresztény értékrendet vallók tudomására is hoztuk. Akik távol maradtak, ennek tudatában tették. Pedig a szinte megismételhetetlen koncertért még fizetni sem kellett...

Amint napokkal a koncertek után Kővári Péter orgonaművész elmondta, Ausztriában nincs olyan kicsiny falu, ahol ne telne meg zsúfolásig a templom, ha ott egy művész hangversenyt ad. Pedig ott belépődíjat is szednek, melynek összege mintegy 5-10000 forintnak megfelelő euró. Ilyenkor nem számít, ki milyen felekezethez tartozik, illetve vallásos-e egyáltalán. Csak a zenei élmény!

Úgy vélem, a mai értékrendjét vesztett, gazdasági válsággal sújtott világunkban még inkább felértékelődik egy új templom építése, legyen az református, evangélikus vagy éppen katolikus. Aki eljött, ezt az értékrendet támogatta - ahol érték a közösségépítés, fontosak az emberi kapcsolatok és cél a jövő, melyet gyermekeinknek építünk.

Meggyőződésem, hogy ha a hit, a vallás, a megismerés eszközéből csupán önző céllá egyszerűsödik, az ember kiüresedik. Attól, ha másnak segítünk, magunk is többek leszünk!

Nem elég csak szavakban tanúságot tenni egy jó ügy mellett, néha cselekedni is kell érte! Ez most egy ilyen alkalom volt.

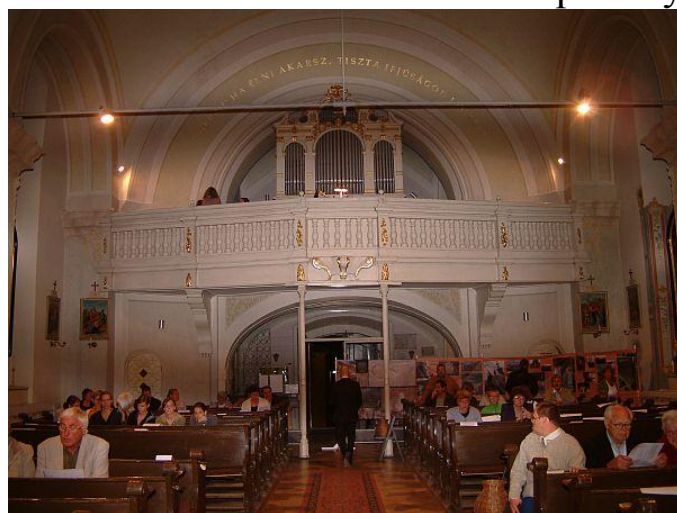
A két koncerten a Pátyi Római Katoli-

kus Templomért Alapítvány összesen 144 965 forint bevételre tett szert a templomépítés támogatásához.

A pátyi templomépítésről a Duna Televízióban folytatott rövid beszélgetés megtekinthető honlapunkon, a www.ude.hu oldalon, a „templomépítés”, majd a „rólunk mondták” linkre kattintva.

Jó hír, hogy a személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlásából alapítványunk az idei évben 1 millió 410 ezer forintra tesz szert. Így az alapítvány az októberi 1,3 millió forint után, további 2 millió forinttal tudja majd támogatni a templomépítést.

Kővágó István
Pátyi Római Katolikus Templomért
Alapítvány

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Megjelenik évente négy alkalommal.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**
(judit@remenyicsalad.hu)

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

NESZMÉLYBEN

Reggel indultunk és 10-11 óra között érkezünk meg, egy nagy kertes szállóhelyre. Voltak bátor jelentkezők, akik biciklin érkeztek. A gyerekek és felnőttek egyaránt megtették a hosszú, fárasztó utat. Fél 12 fele már mindenki befutott. A szorgos anyukák hamar hozzáálltak az ebéd elkészítéséhez. A sok gyerek segített a terítésben.

Miután mindenki elfoglalta helyét a hálószobákban, nekiláttunk az étkezésnek. Evés előtti és utáni imát mondtunk minden nap. A délutánt legtöbbször játsszal: tollással, rajzolással, bújócskával, fogócskával töltöttük. Este fele Gábor atya szentmisét tartott. Majd vacsoráztunk, mosakodtunk és

ágyba bújtunk.

A további három napban métáztunk, pólót batikoltunk és egy nagy túrát tettünk egy erdőben. A lányok tollasoztak és labdáztak, a fiúk a Dunához bicikliztek. Az utolsó este tábortüzet gyújtottunk és családtagjainkért imádkoztunk. Másnap délelőtt csomagoltunk és elbúcsúztunk egymástól.

Nagyon jó élményeink voltak, és köszönjük szüleinknek, hogy a pátyi katolikus közösség tagjai lehetünk.

Király Karolina és Reményi Orsolya

VÉGIGJÁRTUK A „HÁZASPÁROK ÚTJÁT” ÓBUDAVÁRON

A hit megélésére sokféle utat választhatunk az életünkben, akad, aki egyedül indul el rajta, akad, aki társával, vagy egy közösség tagjaként. A Gábor atya által vezetett, október 10-i zárandoklat, a „Házaspárok útja” az utóbbi két élményt nyújtotta minden résztvevőnek.

Ezen a napon tizenkilenc környékbeli pár egyikeként az alig pár tucat családot számláló Óbudavárra látogathattunk el. Az odavezető buszúton a Reményi és a Schumicky, magában a községben pedig a Ther házaspár jóvoltából ismerhettük meg a schönstatti lelkeség kialakulását és lényegét. Ebben a kis faluban áll ugyanis annak a szentélynek a mása, ahonnan a német Kentenich atya nevével fémjelzett schönstatti mozgalom, és ezen belül a családmozgalom is kiindult. Mindennek középpontjában a Máriával kötött Szeretetszövetség áll, az, hogy mi a Szűzanyának ajándékozzuk megfeszített munkánkat, törekvéseinket és az ezzel járó áldozatokat, ő pedig segít abban, hogy Krisztus újjászülessen

szívünkben, közösségünkben és – ami zárandoklatunk során kiemelt hangsúlyt kapott – a házasságunkban.

Ettől a domb tetején álló kis kápolnától indul egy dombon-völgyön áthaladó, mintegy másfél kilométeres ösvény. Ez maga a „házaspárok útja”, mely a keresztút mintájára állomásokon halad végig. A tizenöt stációt jelölő táblák mindegyike a házasság egyes szakaszait idézi fel – a megismerkedéstől a gyermekek születésén és más közös élményeken és nehézségeken át a közös öregkorig. A táj – a tiszta mezők, a kaptatók, a göröngyös szakaszok vagy a dombtető, ahonnan visszatekinthetünk a már megtett utunkra – szintén segíti az elmélkedést.

Az állomásokat kis zárandok-közösségünk együtt járta végig. A táblákon szereplő, továbbgondolásra serkentő kérdések és bibliai idézetek, valamint a hozzájuk kapott kísérfüzet

felvetései mentén ki-ki a maga párjával gondolta végig eddig eltöltött közös

életüket, annak örömeit és bánatait. Csoportunkat mégis egybeforrasztotta a közös imádság, az éneklés, és az együttes lelki (és idő)utazás. A Jóisten-től közösen kértünk és áldásából közösen merítettünk erőt kudarcaink, sérelmeink feldolgozásához, boldogságunk megbecsüléséhez, és családi szeretetünk elmélyítéséhez, átadásához.

A szentélyhez visszaérve imával emlékeztünk meg a sokak által ismert és szeretett Ozsvári Csabáról, aki az új pátyi templom bronzkapuját kezdte készíteni, és akinek felesége, Ozsvári Imri alkotta a házaspárok útjának kerámiatábláit.

A zarándoklatunk Gábor atya személyes gondolatainak meghallgatásával, majd a kápolnában megtartott szentmisével zárult. Itt a szertartás után – a helyi hagyományoknak megfelelően – papírra vethettük és az e célt szolgáló korszóba helyezhettük a Szűzanyának szánt sorainkat, és felajánlhattuk terhe-

inket, áldozatainkat mások boldogulásáért. Az esti érkezés ellenére felfris-

sült lélekkel és megújult hittel tértünk haza, hogy továbbvigyük magunkkal az út számunkra leglényegesebb tanításait. Bár az egyes állomások bizonyára mindenkinek más-más aktualitást hoztak, a nyolcadik („Másokkal együtt erősebbek vagyunk”), azt hiszem, mindannyiunknak hasonlóan fontos volt.

Úgy érzem hát, zárásként ide kíván-

koznak a kísérfüzetnek a 8. állomáshoz kapcsolódó sorai: „Nagy segítséget jelent, ha társakra találunk, akik hasonlóan éreznek és gondolkodnak, mint mi, akikkel erősíthetjük egymást... Összekapaszkodva erőink megsokszorozódnak és közösen nagyobb örömmel haladunk ugyanazon cél felé.” Köszönjük a szervezőknek, akik mindezt szívüket-lelküket beleadva lehetővé tették, Gábor atyának, aki értékes útmutatásaival látott el bennünket, és főképp a Jóistennek, aki áldásával kísér minket, hogy a „házaspárok útja” ne érjen véget Óbudaváron, hanem folytatódjon a mindennapjainkban.

Tarné Péterffy Márta

SZILVESZTER ÓBUDAVÁRON

Több év vajúdas után, hogy hogyan is szilveszterezzünk (együtt), tavaly mérés lépésre szántuk el magunkat: elutaztunk és a szilveszteri mulatságot néhány napos kirándulással kötöttük össze.

Akik akkor ott voltunk, úgy éreztük, ez az újítás igen jól sikerült és érdemes lenne idén is próbálkozni valami hasonlóval. A már általunk jól belakott szögligeti Szalamandra-ház az idén jó időben leelőlegezték előttünk. Rendelkezésünkre áll viszont Óbudaváron a Schönstatt családmozgalom Családok a Családért Egyesületének a képzőháza a hozzátartozó szálláshelyekkel.

A hely jellegéből adódóan -kifejezetten ilyen célokra épült helyiségeivel- ideális közösségi programok lebonyolítására. A szálláshelyek kapacitása téli időben 50-70 fő. A szobák 2-7 személyesek, két szobára jut egy fürdőszoba/WC. Elrendezésükből adódóan van lehetőség a családonkénti, ill. a gyerekek - felnőttek külön típusú szállásbeosztásra. (Az optimális beosztást

majd a jelentkezések függvényében tudjuk egyeztetni.)

Szállás:

gyermekeknek életkortól függetlenül 1000,- forint / éjszaka

felnőtteknek 2000,- forint / éjszaka

Teljes ellátás - napi háromszori bőséges étkezés:

gyermekeknek életkortól függetlenül 1400,- forint / nap

felnőtteknek 1800,- forint / nap

Az esetleges 3 év alatti gyermekek külön alku tárgyát képezik.

Tapasztalatunk szerint az étkezésekre érdemes befizetni. A reggeli és a vacsora kiadós, kinek-kinek igényeihez mért mennyiség - hideg felvágottakkal, sajttal, tejjel, teával, stb. Az ebédet helyben főzik, házikoszt minőségű. Egyébként mivel a konyha ÁNTSZ által ellenőrzött, ipari minőségű berendezésekkel, ott mi a magunk számára - úgy mint Szögligeten - nem főzhetünk. Lehetőség van viszont akár a konyhában, akár a szálláshelyeken saját élelmiszer hűtött tárolására. Illetve a szálláshelyeken melegítésre, kisebb dolgok elkészítésére alkalmas tűzhely rendelkezésre áll. Így a szilveszteri vacsorához, ha szeretnénk hazait - vihetünk. De igényeinkről az ottani gondnokkal is tudunk egyeztetni.

Óbudavár a Balaton felvidéken fekszik, a Nivegy-völgyében, Nagyvázsöny és Zánka között úgy kb. félúton. A környező vidék (Káli-medence, Keszthelyi-hegység, a Balaton, de akár Veszprém vagy a Bakony is) rengeteg

kirándulási és kulturális program lehetőséget kínál, melyek számát az esetleges igazi tél még jó néhányal megtoldhatja.

Czajlik Zoli barátunk pedig természetesen már egy megtekintésre érdemes barlangot is fellelt a közelben! Így kirándulásunkat 4 naposra tervezzük: **december 30 - január 2. (szerdaszombat)**, de szabad ennél rövidebb

időre - akár csak a szilveszter éjszakára - is benevezni.

Aki szeretne részt venni, minél előbb jelezze szándékát!

A pontos létszámot és időpontot a november 20-22-i hétvégén tudom egyeztetni az ottaniakkal, így kérem, addigra erről is mindenki jelezzen vissza. Ez a visszajelzés a barlangtúra előkészítése miatt is fontos lenne.

Ha valakinek bármi további kérdése van, bátran keressen - igyekszem megfelelni!

A jelentkezéseket várva - szeretettel:

Reményi Judit (06 30 292 4001, 343-164, judit@remenyicsalad.hu)

KARITÁSZ HÍREK

Az iskolában szeptembertől újra több gyereket korrepetáltunk, a Máltai Gondviselés Házában pedig több időst látogatunk heti rendszerességgel. Az a tapasztalásunk, hogy találtunk két olyan területet, ahol nagyon nagy szükség van a munkánkra. Nagy szeretettel várjuk azok jelentkezését, akik szívesen bekapcsolódnának.

Szerdánként az új templom építésén a zsámbéki premontrei szakiskola diákjai dolgoznak. Nagy dolog ez. Jó lenne úgy is kifejezni köszönetünket, hogy ezeken a délelőttökön egy-egy asszony egy tál süteményt vinne nekik, ill. a téli hidegben meleg teát. Várom azok jelentkezését, akik egy-egy alkalommal erre vállalkoznának.

Schumicky Ildikó

Tel: 20 343 10 66

E-mail: schumicky.ildi@sch-ps.hu

MESZLÉNYI ZOLTÁN VÉRTANÚ PÜSPÖK

„A hazugság nem győzheti le tartósan az igazságot”

Angelo Amato érsek Meszlényi Zoltán vértanú püspökről

A Szenttéavatási Kongregáció prefektusa interjút adott a Vatikáni Rádiónak a vértanú

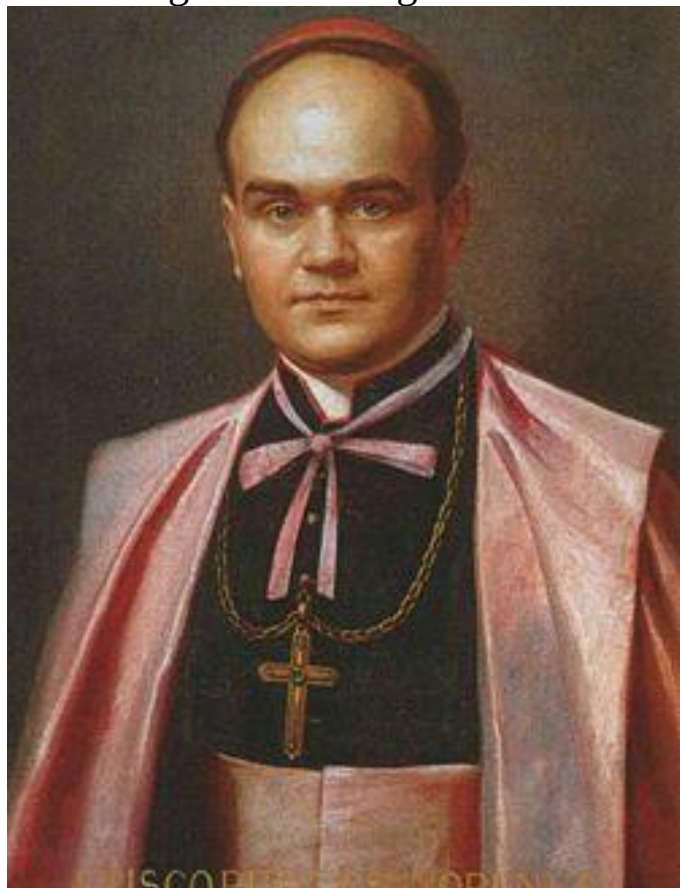
püspök közelgő boldoggáavatása alkalmából. Meszlényi Zoltán vértanúságának oka „az 'odium fidei', az Isten és az egyház elleni gyűlölet, a gonosz sötétsége, amely nem fogadja be a jó világosságát” – mondta Angelo Amato érsek.

Az interjúban Amato érsek a főpásztor életéről beszélt: Meszlényi Zoltán 1892. január 2-án született szilárd katolikus hagyományokkal rendelkező családban, Hatvanban. A papi hivatást választotta. Filozófiai és teológiai doktorátusát a római Pápai Gergely Egyetemen szerezte meg, a kánonjogot is elvégezte. 1937. október 28-án szentelték püspökké, és az esztergomi főegyházmegye segédpüspökévé nevezték ki. Képzettsége és lelkipásztori buzgó-sága jelentős lelkipásztori és kulturális tevékenységre serkentette. A magyar kommunista rezsim a második világháborút követően nyomban megkezdte támadását a katolikus egyház ellen. Az intolerancia olyan eszközeit használta, amelyek gyakran erőszakos és véres

üldöztetésbe torkolltak. A terror és a súlyos elnyomás korszakának jellemző eseménye volt Mindszenty József bíboros érsek, magyar prímás letartóztatása – emelte ki a Szenttéavatási Kongregáció prefektusa.

Angelo Amato érsek felidézte Meszlényi Zoltán segédpüspök vértanúságát: 1950-ben, a kormány akarata ellenére, az esztergomi székesegyház kanonikjai Isten Szolgáját nevezték ki új káptalani helynöknek, elismerve egyenességét és szilárd jellemét. Meszlényi püspök, bár tudatában volt a kockázatnak, készségesen elfogadta a kinevezést. Az elnyomó rezsim válasza azonban nem váratott magára. Tíz nappal később letartóztatták, és eljárás nélkül a recski büntetőtáborba internálták. Később a Budapest környéki Kistarcsa koncentrációs táborába deportálták, ahol magánzárkára ítélték. Ezzel nyolc hónapig tartó kegyetlen fogság vette kezdetét, élelem és fűtés nélkül. Mindezt súlyosbította a kényszermunka, a leírhatatlan erőszak és kínzás, amelynek nagy mesterei minden kor elnyomói – mondta Amato érsek. „Hűség vagy árulás” dilemmája kérdésében Isten Szolgája egyértelműen megvallotta az Evangéliumhoz való hűségét: a kegyetlen eseményeket Isten irgalmába és gondviselésébe vetett bizalommal élte meg; mindent szeretettel viselt el. 1951. március 4-én halt meg végkimerülésben. Az embertelen fogság szó szerint megölte. Vértanúságának oka az „odium fidei” – gyilkosainak gyűlö-

lete Jézus, az Evangélium, az egyház iránt – volt. A gonosz misztériuma az, ami gyűlöletet szít, maga után hagyva a halál, a pusztítás, a fájdalom végtelen sorát – fogalmazott Angelo Amato.

Amint elterjedt Mészényi püspök halálának híre, azok, akik ismerték, azonnal látták, hogy életét a vértanúság pecsétje zárta le. A kommunista rezsim minden módon megakadályozta, hogy életének üzenetét kutathassák, elmé-

lyíthessék. Tudjuk azonban, hogy a hazugság nem győzheti le tartósan az igazságot. A rezsim bukása után, dokumentumok és tanúságtételek révén, napvilágra került az igazság – hangzott el a Szenttéavatási Kongregáció prefektusának nyilatkozatában.

A leendő boldog üzenete többek között az, hogy az egyház ma is vértanúk egyháza, olyan személyeké, akik erőteljes és bátor tanúságot tesznek az Evangéliumról. A keresztény vértanúk egyértelműen meghatározható tulajdonsággal rendelkeznek: kioltják életüket, de ők maguk soha nem ölnek; megölik őket, mert gyűlölik Jézust és Evangéliumát, amely maga az élet és az igazság, a keresztény vértanúk válasza azonban soha sem a gyűlölet, hanem a szeretet, nem bosszúállás, hanem megbocsátás, nem harag, hanem ima üldözőikért és gyilkosaikért. Mészényi püspök ennek tanúságát hagyta ránk – mondta a Vatikáni Rádióknak adott interjújában Angelo Amato érsek.

Magyar Kurír

ÁLLANDÓ PROGRAMOK

rózsafüzér-társulat titokcsere	minden hónap első péntek 17.15
közösségi imaóra	minden hónap második kedd 17.30

LITURGIÁK RENDJE

<i>szentmise</i>	
vasárnap (havonta egy alkalommal <i>igeliturgia áldozási lehetőséggel</i>)	8.00
péntek	18.00

HITTANÓRÁK RENDJE

Iskolások

	1-2.o.	4-7.o.	8. osztály, közép-iskola
hitoktató	Vázsonyi Bernadett	Ribényi Orsolya	Szloboda Lajos
időpont	péntek 11.45-12.30	szerda 17.30-18.15	csütörtök 16.30-17.15
helyszín	öreg iskola (Iskola u.)	plébánia	plébánia

Óvodások

	ÚJ és CSIBE óvoda (Rákóczi u.)	RÉGI óvoda (Iskola u.)
foglalkozásokat vezeti	Czajlik Rita Reményi Lilla	Czajlik Nóra Csernenszky Júlia
nap	hétfő	csütörtök
időpont	16.00 – 16.30	

Szentségi katekézis

	helyszín	időpont	hitoktató
elsőáldozási előkészítő	plébánia	kedd 16.30-17.15	Gábor atya
bérmálkozási előkészítő	plébánia	péntek 18.30-19.30	Gábor atya